

POESIA α

Meteor α

Joan C. González-Pujalte
**Les ulleres de
Walter Benjamin**

Premi Narcís Lluís i Boloix 2017

Joan C. González-Pujalte

Les ulleres de Walter Benjamin

• PREMI DE POESIA NARCÍS LUNES I BOLOIX 2017 •

Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts

Editorial
Meteorα

Col·lecció: Mitilene, 48
Direcció: Jordi Cervera

LES ULLERES DE WALTER BENJAMIN
Premi de Poesia Narcís Lluís i Boloix 2017
Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts

© Joan Carles González-Pujalte, 2018

Reservats tots els drets d'edició per
© Editorial Meteora, SL
Barcelona
www.editorialmeteora.cat
contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: abril de 2018

ISBN: 978-84-948342-0-2
Dip. Leg.: B.6359-2018

Disseny gràfic: Meteora, serveis editorials

Il·lustració de la coberta: © Charo Santos
Fotografia de l'autor (solapa): © Charo Santos

Imprès a DC Plus, Sant Andreu de la Barca

El Premi de Poesia Narcís Lluís i Boloix és convocat anualment per

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA
A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

Per a la Charo Santos, per les coordenades i l'àngel novus.

L'etern retorn de les coses és ben conegut pels nens.

W. B.

Les ulleres de Walter Benjamin

1

Una au silenciosa havia
trencat el sever ordre
del reflex adust
d'una estàtua falcada
en realitat i fantasmagoria
en un paisatge urbà
i inquietant com en els quadres
metafísics de Carrà.
I la seva rigidesa equilibrada
s'esdevenia l'evocació
d'una heroica matança,
d'un pogrom contra la bellesa,
el principi del cerimonial
per a una massacre de tot
el que representa la primavera
després d'una tempesta
quan tot ol a pólvora,
herba fresca i esvàstiques.

Hi havia un rectangle blanc
traçat per unes línies negres
fidels a l'espai de la llum
que marcava l'arc del dia
des de les pedres tarteres
als neons fúlgids
dels supermercats.
Hi havia —sorpresa—
un altre rectangle
al peu del primer rectangle
com a homenatge al constructivisme
soviètic.
Llum. Més llum hi havia.
Hi havia llum a les cofes
dels arbres
que es feien un sol arbre
enganxant-se
per les fulles verdes.
Hi havia una melodia austera
de flautes travesseres
com les cançons arcaiques,
les cançons belgues,
les franceses.

Hi havia aquesta pensió,
la cantonada,
la placeta,
l'obrer que arreglava canonades,
el quadre de traços gruixuts
que ens emmarcava,
el carrer, el barri,
la ciutat fronterera.
Hi havia el suïcidi,
el desastre.

De reüll et vaig veure
sense voler mirar-te.
Eres també dins la llum
tènue,
plana, d'una esvàstica;
dins d'un gra de raïm,
dins d'un os de gos,
dins d'un pàmpol tremolós,
dins d'uns ulls sense conca
d'Otto Dix,
en un astre brillós,
entre el cos de la puça
i el cos del colom,
entre el cos d'un àngel
de Paul Klee
i el somier del darrer llit
on vas dormir el darrer somni.
De reüll et vaig veure
i eres memòria de nacre
sensitiu, blau pàl·lid,
l'estampa d'un home
en bromosa arquitectura,
estàtua que sols vol ser

estàtua, com pedra que vol
ser pedra, com aire que vol
ser aire.

Hi ha un record de les teves
darreres passes
pesades al terra
entre la cadira i la finestra
quan no sabies on deixar
la maleta negra plena
de filosofia i paraules.

Quin minut en un puny.
Quina vida, quin segle,
quina plana matèria,
quin neó, quina galleda
que bull de lleixiu i escuma,
quin misteri, quins ulls,
quines ulleres,
quina placenta,
quin insult,
quina bituminosa fosforescència
neix de l'ou quan cau del niu
de la branca darrera
i contra la pedra s'estavella
i el gat miserable, sencer,
se'l menja.

Quin bec agusat que et feia
cruixir la carn i t'hi treia
el braol de dins com en una mena
de part brutal del color,
de l'ombra i de l'inaudit foc
que encenia aquella ànsia
de ser ésser per a l'abisme
que duies, innocent,
entre pell freda i carn encesa.
Senties endins un no sé què
de bellesa que se't multiplicava
en el brill de les ulleres.
I s'hi t'atansava i t'entrava
pel pit un aire inesperat
i et feia pla l'univers
i l'àngel de Paul Klee
bufava dels llavis i pujava
un remolí que t'envolava
fins a la volta de l'infinit
on creies percebre en tu mateix
un assalt a la certesa de ser
alguna cosa més que un Ícar
amb ales foses de cera.

6

Cinta, línia de llums agres,
atzar de llençar-se als braços
de l'aire i deixar-se caure
damunt del pla nítid del desdibuix
que deixen les passes
sense pes del teu ordre
de desesperances,
totes elles en una lluminària
de desastres.

Morfina.

Els saltirons que fa
en la neu quotidiana
un ocellot d'ales negres,
corb calb,
i els gargots —diríem—
de la teva mirada incendiada
per les parets de l'estança
com quasi transparents aranyes
que remenen alguna cosa
a les cantonades.